

Jona

Silvo Šinkovec

Na duhovnih vajah v tišini smo to poletje prebirali preroka Jona. Zgodba je preprosta. Bog Jonu naroči, naj gre v Ninive in napove, da bo mesto pokončano. Da je moč zla že tako velika, da je skrajni čas, da se obrnejo na Boga in se tako rešijo. Jona ni maral Ninivljanov in si ni želel, da bi jih Bog rešil. Bolj bi mu bilo ljubo, da bi jih zlo pokončalo. Zato ni hotel v Ninive, ampak je pobegnil. Beg ni bil uspešen. Bog ga je usmeril v Ninive, kjer je moral prerokovati. Jona je hodil po mestu in napovedoval njegovo dokončno uničenje. Niti besedice ni rekel o spreobrnjenju. Ljudje pa so zaslutili, da je v mestu pravi prerok – od Boga poslan mož – in njegovo besedo je treba poslušati. Razuzdano, nepravično, grešno življenje je treba opustiti. Pričeli so moliti in se postiti. Začeli so verovati. Razumeli so, da morajo živeti v skladu z božjimi zakoni. Kljub Jonovi pomanjkljivi pridigi so razumeli, da vera rešuje. Njihovo srce je razumelo. Konec je prostaške ere. Začeli so moliti, posuli so se s pepelom in prosili Boga odpuščanja za zablodo, za svojo grešnost in brezvernost. In Bog se jih je usmilil. Mesto ni bilo pokončano. Doživeli so, da Bog ne želi smrti grešnika, ampak da se spreobrne in živi.

Niso vsi preroki poslani od Boga. V prelomnih časih je bilo v zgodovini vedno veliko prerokov, tudi lažnih. Lažni preroki poznajo nekaj resničnih napovedi, med ta sporočila pa vedno pomešajo nekaj laži in strupa. Božji poslanci prejemajo sporočila od Gospoda, Gospodarja nebes in zemlje. Ta so čista in jasna. Resnična. V vseh časih so bili ljudje, ki so znali takoj in jasno prepoznati glas preroka. Razodeto resnico prepoznava bolj duša kot razum. In vedno so ljudje, ki begajo za raznimi dobrikavimi, sladkimi, toda lažnimi glasovi.

Danes je veliko napovedi o koncu časov, o kozmičnih spremembah, o katastrofah. V kakšnem času živimo, kako ga razumemo, katere glasove poslušamo? Na kaj se opiramo? Ali naša duša zaznava razodeto sporočilo? Kje je božji glas v našem mestu in v naši deželi? Ali pa se nam zdi, da je vse tako, kot je bilo – da ni večjih sprememb in jih tudi ne bo?

Konec avgusta sem imel seminar na srednji šoli. Ob koncu seminarja je ravnateljica priznala, da jo je skrbelo, ker je na šolo povabila duhovnika. Da ne bi bil sprejet. Imeli smo seminar o čustvenem opismenjevanju. Bil sem lepo sprejet, prijetno je bilo delati, imeli smo se lepo. Toda šola me je povabila kot psihologa, ne kot duhovnika. Zadnjih dvajset let sem bil na mnogih šolah, skoraj vedno so me povabili kot psihologa. Govorili smo o samospoštovanju, o čustvih, o vzgoji, o razvoju osebnosti, o zasvojenostih, o preventivi ipd. Malo, zelo malokrat so me povabili kot duhovnika. V slovenski šoli se je zelo težko pogovarjati o teoloških temah. Skoraj nemogoče. Predsodki so neskončni. Še vedno. Pomembno je pogovarjati se o veri, o najglobljih osebnih prepričanjih in doživetjih, iz česar izhaja večina vedenja in razmišljanja. Kaj je vera, kaj versko doživetje, kaj mistika, kaj razodetje, kaj je preroštvo, kako si predstavljamo Boga, kako smo lahko v stiku z Bogom, kaj je Kristus zares učil? Ta vprašanja redkokdaj kdo odpre. O tem se pri nas ne govori. To je tabu, prepovedana tema.

Bom pa vesel, če me bo kakšna šola povabila kot duhovnika. Veliko vam lahko povem o veri, o Svetem pismu. O molitvi, o svetosti. Za vas imam lahko tečaj meditacije. Lahko vam spregovorim o moči in pomenu zakramentov. Lahko blagoslovim vašo šolo in vam spregovorim o pomenu blagoslova. Lahko ... Koliko zanimivih tem! Pa tako sramežljivi ljudje v naših Ninivah. Nisem Jona, ki bi napovedoval uničenje mesta. Sem pa duhovnik, ki verjame v pomen vere, v moč molitve, v nujnost svetosti in pravičnosti za preživetje civilizacije.